(Brussels Journal, 2010-11-17)

Het multikulti-ideaal is dood en begraven, zegt onze regeringsleider Yves Leterme zijn Duitse ambtgenote Angela Merkel na. Bedoelt hij dus dat wie hier wil blijven, zich zonder complimenten moet integreren (“aanpassen of opkrassen”) in plaats van een aparte identiteit te cultiveren? Met zijn gespleten tong zou hij wel willen dat je dat gelooft, maar eigenlijk bedoelt hij het tegendeel. Voor zijn regering is de multiculturele formule slechts hierin fout, dat ze niet ver genoeg gaat, en moet het voortaan “intercultureel” zijn. Die term beklemtoont sterker de gelijkheid tussen de verschillende culturen, waarvan geen enkele, en zeker niet de inheemse, het statuut van “leidcultuur” mag opeisen.

De Interculturele Dialoog die de afgelopen jaren in duistere cenakels gevoerd werd, is geen alternatief gedoe van mannen op sandalen en met paardenstaart, beschavingsmoeë alternatievers die exotisch gezelschap gaan opvrijen. Nee, het is een project gepatroneerd door de regering, in de gedaante van minister Joëlle Milquet, en het koningshuis, vertegenwoordigd door prins Filip. Onder hun auspiciën stelden een trits werkgroepen zopas een rapport voor met daarin de gezamenlijk bedachte voorstellen voor de interculturele samenleving.

Eén daarvan betreft de negationismewet, waarvoor het interculturele perspectief enkele verrassende amendementen blijkt op te leveren. Ten eerste zou het voortaan uitdrukkelijk toegelaten zijn om aan de officiële versie van historische genocides te twijfelen, mits men daarmee maar geen haat tegen een betrokken bevolkingsgroep wil zaaien. (Je zou voortaan dus mogen zeggen: “De Joden zijn tof, laat ons blij zijn dat Hitler geen massamoord op hen gepleegd heeft.”) Dat is blijkbaar een input van de islamitische deelnemers, maar dan in progressieve termen vertaald door hun vrijzinnige en bevrijdingstheologische vrienden.

Ten tweede zou binnen die wet de genocide die “hier” plaatsvond, althans binnen een rijk waar België in 1940-44 deel van uitmaakte, aangevuld worden met de genocides in de thuislanden van onze immigranten, zoals Turkije en Rwanda. De Tutsi-lobby lanceert hier het idee om de verwijzing naar nazi-Duitsland te schrappen zodat ook de ontkenning van de Rwandese massamoord in 1994 binnen het bereik van de negationismewet zou komen. Dat is onmiskenbaar een toepassing van de interculturele gelijkheid: mijn genocide is niet erger of

gedenkenswaardiger dan de jouwe.

In de berichtgeving over het rapport is de meeste aandacht echter uitgegaan naar het luik “feestdagen”. Een aantal katholieke feesten worden als wettelijke feestdag afgeschaft: Hemelvaart, OLV-Tenhemelopneming en Allerheiligen. Het Feest van de Arbeid op 1 mei blijft behouden. Twee feestdagen kunnen door de werknemers zelf gekozen worden in functie van hun levensbeschouwelijke aangehorigheid. Voor moslims worden dat allicht het Offerfeest en het Suikerfeest, voor anderen de verlichtingsdag van de Boeddha (volle maan in mei), de kerstdag van de orthodoxen (begin januari) enz. Let wel, die worden dus niet als voor iedereen geldige officiële feestdagen erkend, de burger kan ze zelf kiezen en er een regeling voor overeenkomen met zijn werkmilieu. In sommige sectoren zal dat zelfs welkom zijn, dan kunnen werknemers van de ene religie de zaak draaiende houden wanneer die van een andere hun feest vieren.

Toch worden er ook nieuwe officiële feestdagen ingevoerd die voor iedereen zullen gelden, en waar iedereen geestdriftig zal moeten aan meedoen. De nieuw toegevoegde feesten zijn echter niet die van de islam, wel die van de nieuwe staatsgodsdienst, het cultureel marxisme. Het gaat ten eerste om de Internationale Vrouwendag, die ook in de Sovjet-Unie officieel gevierd werd, op 8 maart. Verder de mij onbekende Werelddag van de Diversiteit op 21 mei, en de Internationale Dag tegen het Racisme op 21 maart. Deze laatste datum is gestolen van het evennachtsfeest uit diverse heidense tradities, bij onze Koerdische medelanders bekend als Newroz.

Merk op dat de nieuw gedecreteerde feestdagen, in tegenstelling met Allerheiligen of het Offerfeest, door niemand gevierd worden. Hun invoering komt neer op een Culturele Revolutie. Aangezien dat de bedoeling blijkt te zijn, heeft VB-voorzitter Bruno Valkeniers wel een punt waar hij sarcastisch voorstelt om dan meteen een nieuwe kalender in te voeren. Als kruisbeelden en kerstbomen dan toch de intiemste gevoelens van onze moslims kwetsen, dan zeker de dagelijkse ervaring van een datum te moeten invullen gerekend “na Christus”. De nieuwe staatsgodsdienst behoeft een nieuwe tijdrekening.

Aangezien de huidige samenleving nog aan institutioneel racisme lijdt, kunnen we voor het jaar nul best wachten tot de interculturele voorstellen wet worden en de zegeningen van de nieuwe wereldorde over ons nederdalen. Mocht dat volgend jaar lukken, dan leven we nu in het jaar -1, het laatste jaar van het tijdperk der duisternis. Maar daarmee zullen de moslims niet gelukkig zijn, want voor hen is dat tijdperk geëindigd met de openbaring aan Mohammed.

En nu je het zegt, de aanvang van de islamkalender in 622 is minstens even geschikt als beginmoment van de interculturele tijdrekening. Moslims rekenen immers vanaf een gebeurtenis in Mohammeds loopbaan die het hart van onze diversiteitsbureaucratie sneller doet kloppen, namelijk de Hidjra, dat wil zeggen: de Migratie. Die liet hem toe om zichzelf te transformeren van een bespotte sekteleider in Mekka tot een gevreesde alleenheerser in Medina, waar zijn sekte bekend stond als de Moehadjiroen, de “Migranten”. Die vormden het cultureel diverse Medina om tot een strak homogene islamitische staat. Ziedaar wat weleens het objectieve doel zou kunnen zijn van de aan gang zijnde Interculturele Revolutie.